

LYLA  
LEE



„Román plný sebalásky  
a nasledovania  
svojich snov.  
Zažiarim je krásny  
aj inšpirujúci príbeh.“  
— AKEMI DAWN  
BOWMAN

Zažiarim

COO  
BOO

# Zažiarim

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na  
[www.albatrosmedia.sk](http://www.albatrosmedia.sk)



Lyla Lee

**Zažiarim – e-kniha**

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.  
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná  
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

**ALBATROS**  **MEDIA**

*Zakharim*



LYLA LEE

*Zakharim*

COO  
BOO



Mojim priateľom. Bez vás by sa môj sen  
nestal skutočnosťou.





# Prvá kapitola

Tlštošky netancujú.

To mi raz povedala mama po mojom baletnom vystúpení, keď som bola ešte malá. Aj tak som sa tam cítila odveci. Napriek tomu, že sme mali všetky päť rokov, ostatné dievčatá, akoby už stratili bábätkovské kilá a mali štíhle anjelské nohy a ruky, zatiaľ čo moje rôsolovité brucho bolo vidno až z balkónových sedadiel.

Normálne dieťa by sa asi rozplakalo. Alebo by ho to odradilo. Alebo by dokonca skoncovalo s baletom rovno na mieste. Ale ja som namiesto toho dupla nohou so všetkou silou, akú som v sebe v piatich rokoch mala, a zakričala na svoju mamu „HEJ? TAK JA TI UKÁŽEM!“ a zostala som pri balete ešte niekoľko rokov, kým ma tie snobské primadony nahnevali natoľko, že som prešla na hip-hop a moderný tanec.

Celá tá blamáž okolo tanca je dobrou reprezentáciou toho, aký mám s mamou vzťah. A preto, namiesto toho,

aby som jej povedala o novej k-popovej súťaži v LA, *Žiariaca hviezda*, som sa uliala zo školy a vybrala sa vlakom na konkurz. Pardon, ale nie je mi to ľúto.

Našťastie, oco bol minulý týždeň v meste a šiel so mnou na prvé kolá konkurzov. Vystál so mnou rad a podpísal všetky rodičovské dovolenia – niečo čo by mama nikdy nespravila.

Zatiaľ čo prvé otvorené konkurzy boli nenútené a rýchle, dnešný rad sa pohybuje slimačím tempom – pravdepodobne preto, lebo každého nahrávajú pre prípad, že by sa niekto z nás dostal do telky. Je moje najmenej obľúbené ročné obdobie – koniec augusta, LA je vtedy vlhké a horúce ako v ohnivých jamách pekla. Po niekoľkých hodinách státia v zdrvivúco dlhom rade, ktorý sa vinie po Wilshire Boulevard, som zadýchaná a spotená, a tak aj vstupujem do luxusnej kancelárskej budovy, v ktorej sa konajú konkurzy.

„Dobrý,“ pozdravím ženu pri vstupe a z čela si utriem kvapku potu. „Prišla som na konkurz do *Žiariacej hviezdy*. Volám sa Shin Haneul, ale tu v Amerike ma volajú Skye.“

Keď sa predstavujem svojim kórejským menom, zakaždým najprv vyslovím priezvisko. Tak ma to naučili rodičia. Vždy sa mi páčili obe mená, keďže haneul v kórejčine znamená „obloha“, a tú do angličtiny preložíme ako „sky“. Skye je teda kúl americká prezývka, ktorú mi vymyslel oco, keď som žobronila o americké meno do školy. A ujalo sa.

Žena pri vchode, približne štyridsaťročná Kórejkanka, ktorá vyzerá, akoby bola jednou z kamošiek mojej mamy (fakt vyzerá presne ako ony... rovnaké handry... čierna blúzka... všetko), sa na mňa pozrie... a zatvári sa prekvapene. Ani sa nesnaží zakryť šok – dokonca zhnusenie – v očiach, keď na mňa civie.

„T-ty ideš na konkurz?“ spýta sa kórejskou angličtinou.

Vtedy sa prepnem do kórejšiny. „Áno, už som prešla prvými kolami konkurzov. Tu sú všetky papiere, podpísal ich otec a overil notár.“

„No... dobre teda.“

Stále sa jej to akosi nepozdáva, ale papiere si vezme. Kým čakám, že ma zaregistruje, zložím si biele slnečné okuliare s rámom v tvare srdiečok, aby som lepšie preskúmala interiér budovy.

Bez ružových sklíčok vyzerá všetko akosi stroho. Budova pôsobí dosť staro, akoby ju postavili v dvadsiatych rokoch minulého storočia. Ale takmer každý centimeter vstupnej haly je pokrytý plagátmi celebrityných rozhodcov a Samsung LED HDTV telkami s reklamami na súťaž *Žiariaca hviezda*. Rozhodcovia sú vždy tí istí, Jang Bora, teraz už na dôchodku; bývalá členka skupiny Lovey Dovey, jednej z tých prvých skutočných k-popových skupín z deväťdesiatych rokov; Park Tae-Suk, tvorca *Žiariacej hviezdy* a zakladateľ špičkovej zábavnej spoločnosti v Kórei; a Gary Kim, kórejsko-americký raper, ktorý je veľmi populárny v losangeleskej časti Koreatown.

Totálne sa trasiem nadšením, že tieto celebrity o chvíľu uvidím naživo. Na svojom konkurze budem pri nich tak blízko, že im uvidím póry na nose – ak vôbec nejaké majú. Mama vždy hovorí, že kórejské celebrity si dávajú veľký pozor na pleť, pretože HD obrazovky sú nemilosrdné. Nepozerám dosť kórejskej telky, aby som to vedela, ale povedala som si, že teraz mám príležitosť overiť si to.

Napriek tomu, že *Žiariaca hviezda* nie je prvá k-popová súťaž, ktorá má konkurzy po celom svete, je prvá, ktorá ich má výlučne v Amerike. Stále nechápem, aký je k-pop teraz populárny. Pred desiatimi rokmi ľudia poznali maximálne speváka Psy a jeho komický klip k pesničke Gangnam style. Teraz je všade skupina BTS a ľudia z rozličných kútov sveta čakajú, aby sa dostali na konkurz.

Tváre porotcov na obrazovkách zmiznú a zrazu sledujem malé nervózne dieťa na pódiu. Vlasý má zapletené do vrkočov a na sebe žiarivožlté tričko s motívom Sponge-Boba v šortkách. Publikum sa zasmieja a je počuť zreteľné „oooh“, ale len kým otvorí ústa a začne nádherne spievať pesničku Hello od Adele.

„Dokelu!“ počujem neznámy hlas predomnou.

„To si robíš žarty. S týmto máme súperiť?“ hovorí niekto iný.

Strasie ma. Nikto mi nepovedal, že musíme sledovať konkurz ostatných, kým čakáme v rade. Ale asi by ma to nemalo prekvapovať. Je to predsa súťaž. A ako lepšie pod-

poriť súťaživého ducha, než nútiť všetkých pozeráť sa proti komu stoja?

„Hotovo. Všetko sedí,“ hovorí žena po anglicky, čím ma vytrhne zo zamyslenia. „Chod' sa postaviť do radu k dverám číslo tri. Budeš čakať asi dvadsať minút. Pred alebo po konkurze si môžeš sadnúť do publika, len ťa prosím, niekomu z organizátorov vždy oznám, kam ideš.“

Nechápem, prečo sa so mnou rozpráva, akoby som bola z Marsu – veď som jej odpovedala v kórejščine, ktorou hovorím bez prízvuku. Ale potom si všimnem, ako na mňa zazerá. Oči prižmúrené a pery pevne stisnuté a našpúlené. V očiach sa jej zračí hrôza a nedôvera, akoby sa bála, že zničím celú súťaž len tým, že tu som. Keby sem teraz vtrhlo stádo volov, asi by sa naň pozrela rovnako ako na mňa.

Na chvíľu sa zamyslím, či vôbec má zmysel označiť ju za drzú. Za iných okolností by som sa, hlavne ak by sme boli v americkom sociálnom kontexte, sťažovala, a možno by to aj malo zmysel. Ale tu sme uprostred kórejskej časti mesta, Koreatown, kde sú všetky nápisy, reštaurácie a aj banky kórejské. Nanajvýš by mi určite uštedrila škaredý pohľad, ktorý by hovoril, že som „drzá americká pubertiačka“. Nestojí mi to za to.

Nakoniec sa rozhodnem ženu ignorovať, postaviť sa do radu a čakať na miesto v publiku. Napriek tomu, že ma to stále škrie, názor neznámych ľudí na moju váhu nie je nič v porovnaní s nepríjemnými komentármi mojej mamy.

V tom momente sa rozletia dvere a vstúpia dnu dve baby. Obe sú aziatky a jedna z nich má nafarbené vlasy na bledoružovo. Druhá má vkusné modré vlasy po krk. Obe majú dokonalé očné linky, rúž na perách a farbené šošovky, jedna jantárové a druhá mahagónové.

Zízam na ne. Všetci zízajú. Každý milimeter na nich je dokonalý a oblečenie majú žiarivé a farebné, no vôbec nepôsobí výstredne – nejak sa im podarilo vystihnúť správnu mieru medzi tým, čo už je nevkusné a čo módne. Akoby práve prišli z natáčania k-popového videoklipu, zamieria k registrácii pri vchode, opätky im klopkajú na mramorovej dlažbe.

„Vitajte!“ zvýskne žena pri vstupe v dokonalej kórejčine. „Tadiaľto! Potrebujem len vaše papiere a doklady, aby som vás vedela zaradiť.“

*Aké prekvapivé!* Očami pretočím tak intenzívne, že iba zázrakom si nedovidím až na mozog. Tie dve sú presne ten typ dievčat, pre ktoré by moja mama – a aj tá žena pri vstupe – aj oholila satanovi chlpy. Ak vôbec satan nejaké má.

Po tom čo sa zaregistrujú, rozdelia sa tak, že tá s modrými vlasmi sa postaví do radu pri dverách číslo dva – tanečníci – a ružovovlasá ide do jednotky – speváci. Ja som prišla na konkurz v oboch disciplínach, preto som pri dverách s číslom tri. Znie to dosť komplikovane, ale ako tak pozorujem ľudí vchádzajúcich do dverí, pekne organizovane striedajú rady.

Ružovovlasá dievčina sa otočí mojim smerom a zíza na mňa.

Neochvejne jej pohľad opätujem. To väčšinou funguje, keď ľudia fakt zízajú.

Ale namiesto toho, aby pohľad odvrátila, nakloní hlavu nabok a z modrých pier jej napučí fialová žuvačka. Nevyzerá tak zdesene, ako žena pri vstupe, ale skôr... zvedavo.

„Ahoj,“ hovorím so zdvihnutým obočím. „Ja som Skye. Môžem ti pomôcť?“

Bez zaváhania sa na mňa usmeje a vystrie ku mne ruku s dokonale upravenými nechtami.

„Čau,“ hovorí. „Moje meno je Lana. V čom súťažíš? Spev či tanec?“

Hlas má čistý a príjemný, takmer zvonivý. Tak by ľudský hlas ani nemal znieť. Pripomína mi všetky tie kórejské hlásateľky programov v telke, ktoré moji rodičia pravidelne sledujú. Ak by nemala typický americký prízvuk, dala by som ruku do ohňa za to, že pochádza zo Soulu.

„Obe,“ odpoviem.

„Vau, dvojité talent.“ Žiarivé modré pery sa jej vytočia do grimasy. „Zaujímavé. Na to je tretí rad?“

Prikývnem. „A ty?“ Poznám odpoveď, ale aj tak sa zo zdvorilosti spýtam.

„Primárne spievam,“ hovorí. „*Viem tancovať*... ale nie dosť dobre na to, aby som si trúfla súperiť s tanečníkmi ako *ona*.“

Rukou mávne na dievča, s ktorým vošla do budovy. Tá mi venuje prísny pohľad a až potom sa usmeje a zakýva Lane. Ak si Lana aj všimla jej pohľad, nezareaguje naň a zakýva späť.

„Ja to mám presne opačne,“ poviem. „Tancujem celý život, takže mi to ide lepšie. Ale tiež spievam. Som v zbore od základky.“

„Ó, pekne!“ zatvári sa úprimne ohromene.

Pomaly sa uvoľňujem a tiež sa na ňu usmejem. Teší ma, že tento rozhovor sa nevyvíja tak, ako som čakala. Nerada to priznávam, ale časť mňa si myslela, že bude mať narážky na moju váhu, aké ľudia zvyknú mať. Väčšinou je to hra o čas, kým sa niekto ako moja mama spýta: „Ako je možné, že s toľkým pohybom vôbec neschudneš?“ alebo „Nemala by si prestať tancovať a zamerať sa na spev? Nemôžeš si predsa myslieť, že z teba bude s takým telom tanečnica.“

Okej, hovoríeva to hlavne moja mama. Ale odkedy si pamätám, každý rok sa zopár takých ľudí nájde. Keď som bola mladšia, snažila som sa zodpovedať podobné otázky, hovorila som, že z ocovej strany sú všetci väčší a genetika jednoducho nepustí. Vysvetľovala som im, že podľa doktorov som zdravá. Ale nezáležalo na tom, čo poviem, ľudia mi neverili. A tak som sa prestala snažiť akokoľvek sa obhájiť. Jednoducho mi to nestálo za tú energiu a čas. A úprimne? Nikomu nie je nič do toho, koľko vážim. To, že som tučná, neznamená, že som menejcenná.



Lana a ja sledujeme v telke, ako porota jedného chalanu zvozí pod zem preto, že spieval falošne. Je mi ho fakt ľúto, lebo je jasné, že ho cez prvé kolá pustili len preto, aby sa ľudia doma pri obrazovkách mali na čom zabávať. Stále premýšľam nad tým, aké to je hrozné, keď si všimnem, že Lana sa už na telku nepozera.

Pozera sa na mňa.

„Okej, takže,“ povie. „Prepáč, ak toto bude totálne nemiestne, ale...“

Zadržím dych. *Nepýtaj sa na moju váhu. Prosím, len sa ma nespýtaj na moju váhu.* Vyzeralo to medzi nami tak dobre a fakt nechcem, aby sa to celé pokazilo. Obrním sa a očakávam najhoršie.

A potom sa spýta: „Nie je riskantné ísť na konkurz v oboch disciplínach? Lebo ja som počula, že porota ťa nepustí ďalej, ak ti čo i len jedna vec nejde dokonale. Alebo ťa donútia vybrať si len jednu. Nič proti, ale ja by som to nedokázala. Znie to stresujúco.“

„Nuž,“ poviem v snahe znova sa upokojiť. „Je to dvojitý risk, ale je to tiež dvojitá odmena. Ak uspeješ v oboch disciplínach, máš väčšiu šancu zotrvať v súťaži, i keď ťa z jednej vyhodí. Hej, je blbé, že ma môžu vyhodiť rovno počas konkurzu, ak som dobrá len v jednej disciplíne, ale ak sa dostanem ďalej v oboch, a neskôr ma z jednej vyhodí, stále môžem pokračovať v druhej.“

Lana ma nespochybňuje, len na mňa zvedavo vyvažuje veľké oči. „Fíha, ty si fakt veríš,“ hovorí. „Držím palce!“

Usmejem sa. „Ďakujem, aj ja tebe.“

Lana sa otočí k druhej rade a začne sa rozprávať s kamoškou a ja sa otočím späť k môjmu radu. Niekto musel vojsť dnu, lebo predou mnou zrazu stojí iba jeden človek.

Síce mávam málokedy trému, teraz cítim, že sa mi ruky mierne chvejú. Lane som o tom nepovedala, ale najväčšia prekážka v tejto súťaži je pre mňa to, či ma vôbec budú brať vážne. Vďaka Hollywoodu sú štandardy ženského tela v LA nastavené dosť zle, ale vo svete k-popu je to ešte horšie. Aj vychudnuté ženy tu často čelia požiadavkám, aby „ešte zopár kíľ zhodili“ alebo „si dali preoperovať viečka“. Nie som ani chudá a nemám ani ryhu v očnom viečku ako Američanky, takže si môžem len domýšľať, aké „požiadavky“ budú mať na mňa profíci z fachu.

*Schudni štyridsaťpäť kíľ! Pravdepodobne. Chod' na plastiku nosa! Zabehni každé ráno maratón! Hod' sa žralokom!*

Okej, to posledné hádam nie. Ale radšej by som robila poslednú možnosť znovu a znovu než predchádzajúce položky na zozname.

Veci sa majú takto. Mám sa rada taká, aká som. Veľmi dlho som chcela byť „dokonalá“ chudučká dcéra, akú si mama priała. Roky som držala diéty, striktný režim, čistenie šťavami a všetky ostatné zdravé čary-máry, ktoré mama vytiahla. Vyrastala som v Orange County. Také veci sme mali na každom kroku.

Ale dnes mi to už je jedno. A ak ma nedokázala mama zmeniť za posledných sedem rokov, nepodarí sa to nikomu.

Vtom sa znovu otvorila vstupné dvere. Zvonku počuť krik a ja takmer očakávam, že sa dnu dostalo nejaké tornádo. Ale namiesto toho vstúpi dnu obrovský, takmer dvojmetrový bodyguard v obleku a s tmavými okuliarmi a niekomu pridržiava dvere.

„Och,“ povzdychne si Lana. „Tento *chumaj*.“

Dievča s modrými vlasmi, ktorého meno stále nepoznám, si vzdychne tiež.

Ktokoľvek je tento „chumaj“, predpokladám, že nikto príjemný.

Už-už som sa chcela spýtať, o koho ide, keď zistím, že nemusím. Viem presne, kto to je. Vlastne, ťažko nevedieť, kto to je, pretože každý Kórejčan v LA a pravdepodobne aj v Kórei pozná chalana, čo vstúpil do dverí.

Je svojím spôsobom absurdné, aký populárny je Henry Cho. Na rozdiel od ostatných celebrit nie je súčasťou chlapčenskej skupiny a nehral ani v jednej kórejskej dráme.

Matne si vybavujem článok na kórejskej stránke o Henrym a o tom, že pochádza z veľmi mocnej *jaebol* rodiny, ako tie, ktoré ukazujú v k-drámach. *Jaeboli* sú obrovské rodinné firmy, ktoré majú prsty vo viacerých odvetviach – technológia, gastronómia či pohostinstvo. A tiež fakt, že Henryho mama je známa herečka, vysvetľuje, prečo aj ľudia v Kórei vedľa, kto je.

Ale je nečakané, že je známy v Amerike, kde väčšina ľudí nepozná jeho rodičov. V Amerike je jediná pozoruhodná vec na Henrym to, že je bohatý a neskutočný fešák. A to mu nejako stačí, aby si ho všimli luxusné značky a najali si ho ako modela. A jeho instagramový profil má viac ako päť miliónov sledovateľov z celého sveta.

Dokonca aj *ja* ho sledujem na instagrame (na moju obranu, jeho sibírsky husky je fakt zlatý) a *poznám* ho rovnako ako všetci v Spojených štátoch amerických *poznajú* Kardashianky.

Nebudeme si klamať. Ľudia ho zrejme sledujú len preto, že je atraktívny.

Výška asi stosedemdesiat, široké plecia, výrazné líčne kosti a nežný pohľad, Henry Cho je presne taký fešák ako na fotkách. Na poslednej, ktorú pridal, bol prefarbený na blond, ale – podľa mňa – vyzerá lepšie so svojimi prirodzenými čiernohnedými vlasmi. Všetko od jeho ležérne prehodených vlasov po ružovkastú košeľu a biele nohavice pôsobí priam „nedbalo trendy“, zatiaľ čo tmavomodré sako prehodené cez jedno plece vytvára dojem, že práve prišiel z fotenia do módného časopisu.

Vonku je skoro tridsaťosem stupňov. *Načo mu je sako?*

Žena pri registrácii zvýskne – áno zvýskne – a takmer ju prekotí, keď sa snaží ponáhľať k Henrymu pri dverách.

„Vitajte, pán Cho!“ hovorí po kórejsky a ukláňa sa tak hlboko, že jej hlava je na rovnakej úrovni ako jej pás. „Ďakujeme, že ste prišli na konkurz.“

„Bože,“ povie Lana a prevráti oči. „Jemu poďakujú, že sa uráčil prísť. Vie vôbec spievať? Alebo tancovať? Fakt mi je zle z toho, ako tento priemysel uctieva chalanov, ako je on, pre nič. Že by dvojitý meter?“

Má pravdu. Nespomínam si, že by som niekedy počula o Henryho talente. A aby to bolo ešte čudnejšie, ani len neoznámil, že príde na konkurz. Mysleli by ste si, že niekto taký slávny ako Henry veľkolepo oznámi svoj príchod. Ale posledný príspevok na instagrame pridal pred tromi dňami, a to fotku svojho psa, ako sa vyvaľuje na slnku.

Keď mi toto napadne, mám chuť si plesnúť dlaňou po čele. Ako a prečo to vôbec viem? Sociálne siete ma niekedy fakt desia.

Za nami sa ozve náhly hluk a štáb SBC, oficiálny vysielací kanál súťaže *Žiariaca hviezda*, vbehne do haly spolu s moderátorom relácie Daveym Kimom.

Lana a jej kamoška sa narovnajú a usmievajú, pripravujú sa na prichádzajúce kamery. Ale tie sa rútia priamo okolo nás, ako keby sme tam ani neboli. Podľa toho, ako sa náhlili smerom k Henrymu, je zázrak, že to nikto z nich do nás nenapálil.

Davey prepadne Henryho množstvom otázok v kórejčine. No aby sme mu nekrivdili, Henry odpovedá pokojným a rozhladeným spôsobom, takže je ťažké uveriť, že má iba sedemnášť – o rok viac ako ja. Počas rozprávania si rukou prehrabáva vlasy a kamerám uštedrí letný úsmev.

Nepočujem ho cez vzrušené výkriky a pišťanie ľudí okolo, ale čokoľvek rozpráva, všetkých rozosmeje a ľahko si podmaňuje dav. Tento chalanisko je fakt dobrý.

„Skye Shinová?“

Otáčam sa späť dopredu miestnosti, kde žena so Samsung tabletom čaká pri dverách číslo tri.

„Prosím, počkajte tu,“ dodá a zamračí sa na moju prekvapenú reakciu.

Dobre. Konkurz.

Zachvejem sa. Je čudné, ako sa mi vyprázdnil mozog v momente, keď Henry vstúpil do miestnosti. Ako som sa mohla nechať tak rozptýliť?

*Možno je celebrita, ale je to len chalan, hovorím si. Musíš sa sústrediť.*

Vytrasiem si ruky aj nohy – starý zvyk, ktorý mi zostal ešte z tancovania. Všetci ostatní sa tiež sústredia na seba, takže som si nemyslela, že ma niekto sleduje, až kým si všimnem, že Henry Cho sa na mňa cez celú miestnosť pozerá s pobaveným výrazom v tvári.

Do líc sa mi nahrnie teplo, ale ignorujem to, rýchlo sa otočím a pokračujem v príprave. Nemôžem dovoliť nejakému fešnému blbcovi zabudnúť na dôvod, pre ktorý som tu. Pripravovala som sa niekoľko mesiacov. Strávila som spevom a tancom každú voľnú minútu, ktorú som mala medzi školou a domácimi úlohami.

Zhlboka sa nadýchnem a vykročím za ženou stojacou vo dverách.

## Druhá kapitola

Zákulisie je jeden veľký chaos. Henryho príchod sa rýchlo rozniesol, pretože veľká masa ľudí sa presunula do vstupnej haly, odkiaľ som práve prišla, len aby ho videli. Či už je to Superstar alebo Amerika má talent, alebo kórejská súťaž ako Hviezda k-popu, alebo Show me the money, vždy jednoducho pretočia či zrýchlia zábery, ako sa súťažiaci presúvajú do zákulisia, a teraz už chápem prečo. Všetci tí, ktorých Henry Cho nezaujíma, panikária, kričia v kórejščine a dávajú si navzájom inštrukcie tak rýchlo, že sa mi z toho točí hlava. Žiarivé svetlá nado mnou zablikajú, keď osvetľovači nastavujú svetlá na pódium. Aj tam, kde práve stojím ja, je počuť hlasnú vravu publika.

„Prosím, počkajte tu, kým sa znovu zapne kamera,“ hovorí unavene žena s tabletom v ruke. Ukáže na modré ixko nalepené na zemi. „Porotcovia majú krátku prestávku. Dám vám vedieť, keď budete môcť vyjsť na pódium.“

Poťuká si po headsete.

Prikývnem a srdce mi začne biť ostožesť. Okrem finálovej časti je celá súťaž *Žiariaca hviezda* natočená dopredu. Sedí tu publikum zložené z rôznych zamestnancov štúdia a stoviek tých, ktorí prišli na konkurz. Dokonca aj zopár k-popových celebrit z firmy PTS – Park Tae-Sukova firma – tiež sedí v publiku ako lákadlo, aby si fanúšikovia naladili doma súťaž a videli ich reakcie.

Ja som už vystupovala na školských akciách veľakrát, ale toto je po prvýkrát, čo budem vystupovať pred kamerami, ktoré nepatria môjmu otcovi – ktorý stále tvrdí, že kamery sú lepšie než mobily – a ostatným rodičom, ktorí si vystúpenie natáčajú.

Som zvedavá, aká bude reakcia mojich rodičov, keď ma uvidia v kórejskej telke. Síce žijeme v Amerike, no naša rodina má predplatenú službu, vďaka ktorej môžeme pozeráť kórejskú telku. Viem, že oco by bol od radosti celý bez seba, keby ma videl v telke. Ale mama? Budem rada, ak mi nedá na týždeň zaracha. Ako ju poznám, pravdepodobne tuho zavrie oči v momente, keď zazrie jej najväčšiu hanbu – bez srandy – na pódiu.

„Okej, môžete?“ povie žena s tabletom, čím preruší moje myšlienky. Podá mi mikrofón a rukou mi naznačí, ktorým smerom mám ísť. „Choďte k veľkému ixku v strede pódia a čakajte, kým vás porota osloví.“

Ako kráčam do stredu pódia, srdce mi bije čím ďalej, tým rýchlejšie. Akonáhle sa vynorím, ľudia na mňa uprú



zraky. Zopár chalanov v prvom rade štuchne svojich kamošov, takže aj oni na mňa pozerajú s ústami otvorenými dokorán. Niektorí sa dokonca zasmiali, akoby som bola to najvtipnejšie, čo dnes videli.

*Okej. Super. Takže takto to bude celé vyzerat'.*

Na sekundu mi v hlave skrsne myšlienka, či som sa sem nedostala len preto, aby sa zopár ľudí na mne mohlo zasmiať, ako to spravili s tým chalanom, ktorý spieval falošne. Je nechutné, že sa to deje, ale v kórejskej telke nie je posmievanie sa tučným ľuďom nič neobvyklé.

Jedna dobrá vec na škole v Amerike je, že ľudia nemajú rovnaké predstavy o ľudskom tele ako ázijské médiá. V školských predstaveniach je všetkým jedno, či som bacuľka – alebo minimálne sú dostatočne slušní, aby nemali narážky alebo viditeľne nezareagovali – pretože tu je mnoho ľudí, ktorí pochádzajú z rôznych kútov sveta a ich telá vyzerajú rôzne. V kórejských médiách sú však takmer všetky dievčatá neskutočne štíhle. A ak máš veľkosť nad tridsaťštyri, alebo, božechráň, veľkosť štyridsaťšesť ako ja – sú to buď komičky, alebo vedľajšie postavy, ktoré majú obecnosť rozosmiať alebo zvýrazniť krásu hlavnej postavy. Tlstošky sa môžu realizovať jedine na stand-up scéne.

Ale ja tu nie som nato, aby sa na mne niekto zabával. Som tu, aby som vyhrala.

Vystriem sa. A čo keď sa na mne teraz smejú? O chvíľu ich smiech prejde.

Porotcovia sú, našťastie, dostatoční profesionáli a nezareagujú rovnako ako obecnosť. No aj keď to nie je také okaté, ich reakcie tiež nie sú dvakrát nadšené. Park Tae-Suk, producent, nadvihne obočie. Ďalší dvaja, Jang Bora a Gary Kim, sa na mňa pozerajú v nemom úžase.

Traja porotcovia vyzerajú prekvapivo obyčajne a rozhodne, nie tak nadživotne, ako sa zdá na televíznych obrazovkách alebo na reklamných plagátoch. Napadne mi, či by som ich vôbec spoznala, keby som ich stretla na ulici. Iste, Park Tae-Suk, ktorý je známy svojím excentrickým oblečením, má na sebe tyrkysový oblek, na ktorom sa vyníma žiarivoružová kravata. Gary Kim a Jang Bora majú na sebe kúl streetový outfit, v ktorom vyzerajú, že sa práve chystajú natáčať najmodernejší kórejský hip-hopový klip. Ale okrem značkového oblečenia a profesionálne upravených vlasov a mejkapu vyzerajú vlastne... ako ľudské bytosti.

Viem, že je to zvláštne. Samozrejme, že vyzerajú ako ľudia. Sú to ľudia. Ale vždy som si myslela, že celebrity sú úplne iné ako my – obyčajní smrteľníci, ktorí ich môžeme len uctievať ako starých gréckych bohov. Teraz však vidím unavené kruhy pod očami Jang Bory, vrásky na tvári Parka Tae-Suka a pot, ktorý steká po Garyho tvári, a naznačuje, že je v miestnosti príliš teplo.

*Celebrity... sú ako my!* V bulvároch sa neustále objavujú otrepané klišé titulky, ale nikdy som si nemyslela, že

na tom môže byť kus pravdy. Až doteraz. Svojím spôsobom je to zvláštne upokojujúce. Dodáva mi to nádej, že by som k nim raz mohla patriť.

Venujem im svoj najlepší úsmev a hlboko sa ukloním, tvárou k porote a publiku.

„Zdravím,“ poviem do mikrofónu a predstavím sa v kórejčine. „Volám sa Skye Shinová. Mám šesťnásť rokov a žijem v Orange County.“

Možno som najväčším sklamaním svojej mamy, ale aspoň nie som buranka. Kórejská kultúra má vlastné normy slušného správania, o ktorých Američania ani len netušia. Pravidlá o uklonení sa a správnom predstavení by mi pripadali asi ako pokus o žonglovanie pri hre twister, keby mi ich rodičia nevtĺkali do hlavy od malička.

„Dobrý deň, slečna Shinová,“ povie Bora. Jej hlas je trochu vyššie položený, ale nie menej pekný ako v televízii. „Tu sa píše, že nám dnes zaspievate a zatancujete. Je to tak?“

Pri týchto slovách sa jej pery vykrútia do mierneho úškrnu. Je sotva badateľný, no stačí na to, aby ma prinútil začať päste. Reakcia publika, keď som vyšla na pódium, mi aj tak podupala sebavedomie, ktoré som spochybnila už pri rozhovore s Lanou. No Borin úškrn pochová aj posledné zvyšky. Z toho, ako sa na mňa pozerá, je jasné, že očakáva, že sa na mne dobre zasmejú.

*Fajn, pomyslí si. Len o jednu osobu viac. Píšem si ťa na zoznam tých, ktorých musím presvedčiť o opaku.*

„Hej,“ poviem veselým hlasom. Ak mám predstierať, že som nevšímavá, musím byť dôveryhodná. „Najprv budem tancovať a potom spievať. Som pripravená, ak môžem.“

Niekoľko ľudí mi vytrhne mikrofón z ruky a všetci čakajú v tichom očakávaní – všetky oči na mne.

Park Tae-Suk prikývne a zdvihne ruku.

Úvodné tóny pesničky, na ktorú tancujem, zaplnia halu – nahlas a agresívne. Roztrasú sa mi z nej všetky nervy v tele a totálne ma premôžu. Nepočujem vlastný tep a to je pravdepodobne dobré. Nepotrebujem, aby ma niečo vyrušilo z toho, prečo tu dnes stojím. Dokonca ani môj vlastný buchot srdca.

*Tlstošky netancujú.* Počujem mamin hlas v hlave stále dookola ako pokazenú platňu.

*Nuž, mami, teraz ti dokážem, že sa mylíš.*

Vyskočím a začnem sa hýbať do rytmu.

## Tretia kapitola

Tanec má na mňa zvláštny účinok. V jednom momente som nervózna a rozklepaná v zákulisí a v druhom je to, akoby niekto vypol všetky časti môjho mozgu okrem tých, ktoré kontrolujú moje svalstvo a uši. Som súčasťou hudby a sebedomá, nohy a ruky sa mi nebojácne hýbu. Nič iné.

Nikdy predtým som túto choreografiu na javisku nenacvičovala, ale rýchlo sa prispôbim a naplno využijem priestor – dupem a šantím po drevených doskách. Rukami mávam hore-dole do rytmu piesne dievčenskej skupiny, ktorú som si vybrala ako sprievod. Namiesto toho, aby som počula tlkot svojho srdca, *cítim* ho, akoby mi mal hrudník každú chvíľu vybuchnúť energiou, ktorá sa vo mne rozlieva od hlavy až po päty.

Dav je spočiatku úplne ticho. Na tvárach ľudí sa mihne šok a zmätok. Keď však začne refrén, obecnstvo ma začne povzbudzovať, až hluk davu prejde do ohlušujúceho

revu, ktorý len povzbudí plamene, ktoré vo mne horia. Zahliadnem chalanov, ktorí sa mi ešte pred niekoľkými minútami vysmievali. Teraz sa už nesmejú. Stále zízajú, ale vyzerajú skôr, akoby každú chvíľu mali dostať infarkt.

Práve sa chystám ukončiť svoju zostavu, keď Park Tae-Suk zdvihne ruku.

Hudba stíchne. Rýchlo sa spamätám a pevne sa postavím na obe nohy. Som zadýchaná a spotená, ale priamo sa stretávam s pohľadmi porotcov a čakám, kým sa vyjadria.

Nemusím čakať dlho. Park Tae-Suk sa na svojom mieste narovná a vezme do ruky mikrofón.

„Slečna Shinová,“ povie v kórejčine. „Kedy ste začali tancovať?“

Na tvári nejaví žiadne známky emócií, takže nemám ani poňatia, čo si o mojom výkone myslí.

„Tancujem od troch,“ poviem, keď mi ktosi zo zákulisia podstrčí mikrofón.

Park Tae-Suk nadvihne obočie. „Pôsobivé. A teraz budete spievať?“

Prikývnem.

Pevne držím mikrofón a pozerám sa do publika. Teraz mi venujú pozornosť všetci. Nespočetné množstvo tvárí sa na mňa pozerá so škálou výrazov od posmechu až po úžas.

Prenikavé úvodné tóny môjho sprievodu zaplavia sálu. Na rozdiel od mojej tanečnej skladby, ktorá bola rýchla a výbušná, je pieseň pomalšia. Špeciálne som si ju vybrala, aby som predviedla svoj hlasový rozsah. Pomalé piesne

sú vždy riskantné, ale dala som si záležať na tom, aby som vybrala zaujímavú pieseň – kórejskú rockovú baladu z osemdesiatych rokov, ktorá začína zľahka, ale v refréne sa stáva hlasnou a silnou.

V momente, keď obecenstvo začuje úvodné tóny piesne, starší členovia sa narovnajú a na tvárach im vidno, že pieseň spoznali. Park Tae-Suk opäť nadvihne obočie. Bora nereaguje, ale Gary zalapá po dychu a nakloní sa na stoličke bližšie.

Prvýkrát som túto pieseň počula, keď ju otec opitý spieval na karaoke jednej z našich mnohých rodinných osláv. Nedokázal vytiahnuť žiadne vysoké tóny, ale napriek tomu sa snažil, ako najlepšie vedel, takže nakoniec znel ako umierajúci pterodaktyl. Nebolo to tým, že by bol otec zlý spevák. V skutočnosti bol spomedzi ľudí na večierku najlepší. Išlo o to, že táto pieseň je taká náročná a pôvodne ju naspievala jedna z najväčších heavymetalových legiend v Kórei.

Na rozdiel od oca, ja s vysokými tónmi problém nemám. Alebo som aspoň nemala, keď som pieseň v posledných mesiacoch skúšala. Hoci mi srdce v hrudi opäť hlasno búši, som odhodlaná zaspievať rovnako dobre – ak nie lepšie – ako v skúšobniach v škole.

Keď spievam, tváre v dave sa strácajú, nahrádzajú ich všetky tie roky chodenia na zbor s mamou. Spev je jediná vec, v ktorej ma mama celé roky podporovala. Chodí na všetky moje zborové koncerty a dokonca sa prihlásila na dobrovoľníctvo pri rôznych zborových aktivitách, čo je

v ostrom kontraste s tým, ako, okrem niekoľkých prvých baletných recitálov, za posledných trinásť rokov neprišla na jediné moje tanečné podujatie.

Takmer si želám, aby moja mama *nechodila* na moje zborové vystúpenia, pretože vždy, keď príde, má poznámky typu: „Vieš, možno je dobre, že si trochu väčšia. Ako Adele! Obvod ti navyše musí naozaj pomáhať pri speve,“ a „Zlatko, Boh ti pre niečo to veľké telo dal. Možno by si mala zvážiť, či by si nemala skončiť s tancom a namiesto toho sa venovať len zboru.“

Nikdy v sebe nenájdem dostatok odvahy jej protirečiť, pretože zo skúseností viem, že aj tak bude nasledovať ďalšia urážlivá poznámka. Zvykla som len reagovať niečím ako „hm“, kým neprestane rozprávať, aj napriek tomu, že každé jej slovo mi pripadá ako ostrá ihla, ktorá sa ma snaží rozpárať zaživa.

*Dosť.* Vraciam sa späť do prítomnosti. Zhlboka sa nadýchnem a nechám svoj hlas vzlietnuť, aby sa vznášal nad dunivou gitarou a bubnami môjho inštrumentálneho sprievodu. Poháňaná frustráciou a bolesťou, ktorú som cítila počas všetkých tých rozhovorov s mamou, nielenže zaspievam, ale aj zdokonalím vysoké tóny, akoby som sa pre túto pieseň narodila.

Dav lapá po dychu. Z miesta, kde stojím, vidím, ako na mňa ľudia uprene hľadajú. Niektorí dokonca plačú.

Už sa chystám zavrieť oči a naplno sa ponoriť do hudby, keď zbadám blesky fotoaparátov prichádzajúce z da-



vu. Nie som to však ja, koho si ľudia fotia. Namiesto toho svoje telefóny mieria na Henryho Choa, ktorý na mňa hľadá zo svojho miesta v publiku.

Fotia si ho *s bleskom*. Počas *môjho* vystúpenia. Nevychovanci.

Napriek ľuďom okolo neho sa Henry stopercentne sústredí na mňa. Obočie má zvrátené a jeho oči sú plné smútku, akoby bol úplne ponorený do emócií mojej piesne. Keď sa naše pohľady stretnú, odvrátim zrak a tvár mi rozžiari nepopierateľný rumenec.

Park Tae-Suk zdvihne ruku. Hudba sa opäť preruší a ja upriamim svoju pozornosť na tváre porotcov.

Gary Kim sa rozžiari. Park Tae-Suk a Bora však majú kamenné výrazy.

Zovriem ruky v päšť. Je koniec môjho konkurzu. Ak teraz nezareagujú pozitívne, pravdepodobne to znamená, že som si nevedla dobre.

„Fíha!“ povie Davey a zoskočí ku mne na pódium. „To bol vynikajúci výkon. Všetci, ešte jeden veľký potlesk pre Skye!“

Ľudia tlieskajú, ale len kde-tu. Všetci vedia, že nedostatočná reakcia porotcov je zlým znamením.

Bora sa ozve prvá, ladne si prisunie mikrofón k červeným perám.

„Slečna Shinová,“ povie. „Ste talentovaná, ale nechceli by ste zopár kíľ schudnúť? Ako bývalá členka dievčenskej skupiny, v ktorej som pôsobila päť rokov, vám

viem naisto povedať, že kamera naozaj pridáva takmer päť kíl. A, bohužiaľ, mám pocit, že vy ste jednoducho príliš... zavalitá.“

Z publika sa ozýva lapanie po dychu a šepot, ale nikto na ňu vyslovene nenadáva, ani sa proti nej neohradzuje. Rozmýšľam, čo by sa stalo, keby to bola americká talentová šou, a snažím sa spomenúť si, či existujú prípady, keď Adele alebo Susan Boyleovú v televízii vyslovene vypískali za váhu.

Krv mi zovrie v žilách. Je mi trápne, to áno, ale som aj veľmi, veľmi nahnevaná.

Priložím si mikrofón priamo pred ústa, takže moje slová vychádzajú nahlas a jasne.

„Nie,“ odpoviem. „Určite nie. Ak mám v tejto súťaži postúpiť len pod podmienkou, že schudnem, radšej nechcem súťažiť.“

Šepot zosilnie. Na chvíľu začnem uvažovať, prečo tu vôbec som. Kladiem si otázku, prečo som sa tak nadrela, keď ma ľudia ani nebudú brať vážne.

Napätie v sále by sa dalo krájať, keď sa ozve Park Tae-Suk. „Hoci rešpektujem vaše... sebavedomie, musím súhlasiť s pani Jangovou, aj keď z iných dôvodov. Ako šéf PTS Entertainment som pomohol nespočetnému množstvu stážistov stať sa hviezdami, ale bol som aj svedkom tých, ktorým sa to nepodarilo. Byť k-popovou hviezdou si vyžaduje veľa disciplíny a tvrdej práce. A v tomto odvetví jednoducho nie je nikto... vašej veľkosti. A ak aj bol,